

ΑΘΗΝΑΙΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι..... Δρ. 2.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ..... " 2.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 20
261—Γραφεῖον ὁδ. Ἐρμού—261

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΙΩΣ εὐχαρίστως ἀναγγέλλει ὅτι, κατορθώσασα τὰ ἐπιτύχη τῆς πολυτήμου συνδρομῆς τῆς ἐλλογίμου κ. Α. Γ. Π., καὶ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν κ. Α. Κωνσταντινίδου, ἀπὸ σήμερον ἀρχεται πλουτίζουσα τὸ φύλλον αὐτῆς, διὰ τῶν ἀξιολόγων προϊόντων πεφοτισμένης γραφίδος, αἱ ἔστι ἢ ὑπὸ τῶν ἀνωτέρω προσώπων χειριζομένη.

Αἱ καθελάστην ἐν τῷ τύπῳ τῆς πρᾶτευσεως καὶ τῶν ἐπαρχιῶν ἀναγγελίαι φησὶν, δολοφονιῶν, αὐτοχειριῶν καὶ ποικίλων κακώσεων πατέρων, υἱῶν ἐν μέσῳ ἀγορᾶς, παῖδες καὶ γέροντες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες ἀλληλοσφάττονται ἐκ μικρῶν καὶ ἀσημάντων ἀφορμῶν, ἐνῶ πτώματα ἀνευρίσκονται, ὅτε μὲν ἐν τοῖς ἀγροῖς, ὅτε δὲ ἐν δεξαμεναῖς καὶ ἐν αὐτοῖς τοῖς δωματίαις κτλ., ἤρξαντο νὰ διεγείρωσι τὸ ἐνδιαφέρον τῶν φρονίμων πολιτῶν καὶ νὰ προκαλῶσι σπουδαίαν μέριμναν πρὸς θεραπείαν τῶν αἰτιῶν τῆς λυπηρᾶς ταύτης ἠθικῆς καχεξίας τοῦ τόπου, τὰ ἀποτελέσματα τῆς ὁποίας ἀπειλοῦσι τὴν ἀσφάλειαν καὶ τὴν εὐμερίαν παντός πολιτοῦ. Ὅτι δὲ αἱ παρατηρήσεις αὗται δὲν ὑπερβαίνουν τὰ πρᾶγματα καταφαίνεται καὶ ἐκ τῶν πληροφοριῶν, ἀξί ἐρανίζουμεθα ἐκ τῆς ἑλίας σπουδαίας «Ἐφ. τῶν Φυλακῶν», ἐκδόμενης ὑπὸ τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ φιλανθρώπου καὶ ἀγαθοῦ παρὰ τοῖς ἐν Ἀθήναις Ἐφέταις εἰσαγγελέως. Ὁ ἄνθρωπος πραγματευόμενος περὶ τῆς κασεως τῶν ἐγκλημάτων 148 ὑποδίκων, ἐν ταῖς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν πλευρᾶν τοῦ ἡμετέρου Κράτους φυλακαῖς, λέγει: καὶ ἐγκληματικαὶ τάσεις ἀκολουθοῦσι

τὴν ἐξῆς, κατὰ προσέγγισιν, κλίμακα: κατὰ ζωῆς 64, κατὰ περιουσίας 44 καὶ κατὰ τιμῆς 27. Πρὸς δὲ ἐκ τῶν 55 πράξεων, ἐφ' ὧν τὸ ἐν Σύρῳ Κακουργοδικεῖον ἠσχολήθη καὶ 30 ἦσαν αἵματος· ἐκ δὲ τῶν ἐνώπιον τῶν Κακουργοδικεῖων Χαλκίδος 52 πράξεων καὶ 30 ἀπέτεινοντο κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον εἰς τὸ αἷμα, ἐνῶ ἀμεταξύ τῶν ἐπτά καταδίκων γυναικῶν μία ἀπομένει ἵνα καταδικασθῇ ἐπὶ ἀλλοτρίῳ πρὸς τὸ αἷμα ἐγκλήματι, ὥστε καὶ αἱ εἰδοπαθήσεις τοῦ τύπου καὶ αἱ στατιστικαὶ δυστυχῶς ὁμολογοῦσιν, ὅτι παρ' ἡμῶν ἤδη ἐπικρατεῖ μεγίστη εἰς τὴν ζωὴν περιφρόνησις.

Τὸ αἷτιον τοῦ κακοῦ κατὰ τινὰς μὲν ἐγκεῖται εἰς τὰς προσωποληψίας τῶν κατὰ καιροὺς Κυβερνήσεων, κατ' ἄλλοι δὲ εἰς τὴν ψυχρότητα τῶν ἀρχόντων τῆς Ἐκκλησίας. Ταῦτα πάντα ἐνδεχόμενον νὰ ὄσιν συμπτωματικά, ἀλλ' οὐχὶ καὶ ριζικὰ αἷτια. Τὸ κακὸν, καθ' ἡμᾶς, κείται ἐν τῷ ὁσημέραι μχραινόμενῳ θρησκευτικῷ αἰσθηματι, ἧτοι ἐν τῇ ἐκλείψει πνευματικῆς ἐκείνης εὐαισθησίας, δι' ἧς ὁ λογικὸς ἄνθρωπος διακρίνεται τοῦ κτήνους καὶ ὑπερέχει αὐτοῦ, καὶ δι' ἧς αἰσθάνεται ἡδονὴν εἰς τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ ἀγαθοῦ, θλίψιν δὲ καὶ ταλαιπωρίαν εἰς τὴν διάπραξιν τοῦ κακοῦ, καὶ ἧτι: ἐξημεροῦ τὰ ἄγρια πάθη, κατευνάξει δὲ τὰς ἐξάψεις καὶ τὰς παρὰφοράς. Ὅτι δὲ ἐνταῦθα κείται ἡ ρίζα τοῦ κακοῦ καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς, τοῦ κ. Οἰκονομοῦ, ἣν ἀπέστειλεν εἰς ἀπάντησιν 125 ἐπιστολῶν ἀποσταλειῶν αὐτῷ ἐκ τῶν ἐπτά ἐπισήμων φυλακῶν τοῦ Κράτους. «Πρὸς ὅλους... ἐν οὐδεμιᾷ ἐπιστολῇ εὔρον τῆς πίστεως τὴν παρηγορίαν. Καὶ ὅμως ἡ σωτηρία πάντοτε κείται παρὰ τῷ Ὑψίστῳ Θεῷ». Καὶ ὄντως, τὸν μαρτυρῶν τοῦ ἱεροῦ τούτου αἰ-

σθήματος δὲν διαδέχεται ξηρὰ καὶ ἀγονος κατά-
στασις, ἀλλὰ πληθώρα ἀγρίων παθῶν καὶ βιαιῶν
αἰσθημάτων τὴν αὐτῆς ἀνάγκην, ὅ ἐστι, δια-
δέχεται ἡ ἰδιοτέλεια, τὴν ταπεινοφροσύνην ἢ φι-
λοδοξίαν, τὴν ἐπιεικίαν ἢ ἐκδίκησην, τὴν δικαιο-
σύνην ἢ ἀρπαγὴν, τὴν φιλανθρωπίαν τὸ μῖσος, τὴν
ἀγάπην ὃ φθῶρος, ὃ φόνος κτλ. καθότι ὁ μὴ σε-
βόμενος τὸν Θεὸν ἀνόμως θέλει σεβασθῆ τὰς ἀρ-
χὰς τῆς Πολιτείας, ὅταν αἱ διατάξεις αὐτῶν, διὰ
τὸ γενικὸν καλῶν, ἀντιβαίνουν εἰς τὰ προσωπικά
αὐτῶν συμφέροντα, ὅ ἐπιφέρονται τοὺς θεῖους θε-
σμούς, θέλει ἐξάπαντος ποιήσει ἐμποδῶν τοὺς
ἀνθρωπίνους νόμους, καὶ τέλος ὁ μὴ φειδόμενος
τῆς ἀθανάτου ψυχῆς, οὐδὲως θέλει φεισθῆ τῆς
ζωῆς, τῆς περιουσίας καὶ τῆς τιμῆς αὐτοῦ τε καὶ
τῶν ἄλλων· ἔχων δὲ ὡς ἐλαττώριον τὸ συμφέρον
καὶ ἀποβλέπων εἰς τὸν ἐγωισμὸν, ὡς τὸ μέγιστον
ἀγαθὸν, καταστρέφει τὴν εἰρήνην, προκαλεῖ τὴν
ἀκολασίαν καὶ ἐπιφέρει τὴν ἀποσύμβασιν.

Ἡ «Ἀθηναίς» πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχουσα τὴν προα-
γωγὴν τῆς Νεολαίας, ὑψώνει ἤδη τὴν φωνὴν αὐ-
τῆς κατὰ τοῦ κινδύνου τοῦ ἐπαπειλοῦντος αὐ-
τοῦ καὶ ὡς φάρος ἐπὶ τῶν ἀκτῶν προσπαθεῖ νὰ
υποδείξῃ αὐτοῖς τοὺς σκοπέλους πρὸς οὓς ἐνδε-
χόμενον νὰ προσκρούσων. Οὐδεὶς ποτε ἀπὸ σκο-
ποῦ ἢ διὰ μιᾶς ἐγένετο κακοῦργος, ἀλλὰ βαθμη-
δῶν ἐγκαταλιπὼν ἐμμέσως ἢ ἀμέσως τὴν καλ-
λιέργειαν τοῦ θεοσκευτικῆς αἰσθηματος, ἤρ-
ξατο νὰ ἀρνήσῃ τὸν Πλάστην αὐτοῦ, εἴτα νὰ
περιφρονῇ τὸ τῆς εὐσυνειδήσιας καὶ τῆς εὐθύ-
νης αἰσθημα, τέλος δὲ καὶ αὐτὴν τὴν ἀθανά-
σιαν τῆς ψυχῆς θεωρῶν τὸν τάφον ὡς τὸ τέμμα τῆς
υπάρξεώς του. Ὅποια ἀνεπέμει! Ὁμολογεῖ οὕτως
ὅτι δρᾷ κόνεως εἶναι τὸ ἀξιοπρεπὲς καὶ ἐνδοξον
Ἐγὼ, τὸ ἐξαρχαλίζον χῶρον καὶ χρόνον διὰ τῆς
φαντασίας, τὸ δεσμεῖον καὶ αὐτὰ τὰ στοιχεῖα
τῆς φύσεως, τὸ ἀποταμιεῖον πάσας τὰς γνώσεις
ἐν τῷ νῷ, τὸ αἰσθανόμενον αἰδῶ, θλίψιν, ἀγανά-
κτησιν καὶ ἀγάπην, τὸ διακρίνον τὸ ἀγαθὸν ἀπὸ
τοῦ κακοῦ καὶ τὸ γινώσκον τὴν Ἀλήθειαν. Ἡ
καλλιέργεια ὅθεν τοῦ πρὸς οὐ ὃ λόγος αἰσθημα-
τος, ἐξασφαλίζει τὴν εἰρήνην, ἀναπτύσσει τὰ
γράμματα, καὶ τὰς ἐπιστήμας καὶ καθίστησι τὸν
ἀνθρώπον εὐτυχὴ καὶ μακάριον.

«Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μνηστρίζεται· ὁ γὰρ
ἐάν σπείρῃ ἄνθρωπος τούτο καὶ θερίσει· ὅτι σπεί-
ρων εἰς τὴν σάρκα αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει
φθοράν· ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τοῦ πνεῦ-
ματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον».

ΠΑΤΑΪΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΑΒΡΑΑΜ ΛΙΓΚΟΛΝ

(Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. θ')

Τοιαύτη δὲ ἦτον ἡ πρὸς τοὺς πελάτας διαγωγή

αὐτοῦ, ὥστε εἰς τὰ προηγούμενα ἐπίθετα αὐτοῦ
προσέτεθη καὶ ἕτερον, τὸ τοῦ τιμίου, διὸ καὶ ἐκα-
λεῖτο ὁ *Τίμιος Ἀβελ*. Ὅτι δὲ δικαίως ἐκέρδησε
τὸν τίτλον τοῦ δικαίου, φαίνεται ἐκ τῶν ὅτι, οὐ-
δέποτε ὡς συνηγορῶς ἀνεδέχετο νὰ υπερασπισθῇ
πελάτην οὐτιμῶς ἢ ὑπόθεσις ἦτον ἀδίκος ἢ ἀνήθι-
κος. Ὅτε δὲ πελάτης τις ἐζήτησέ ποτε νὰ τὸν ἀπα-
τήσῃ, εὐθὺς τὸν ἐγκατέλιπεν, ἀμα ὡς ἀνεκάλυψε τὴν
ἀπάτην, πρὸς δὲ, εἰς τὸν συντροφὸν αὐτοῦ, τὸν συ-
νηγορήσαντα καὶ κερδήσαντα τὴν ὑπόθεσιν, ἐπιμέ-
νοντα νὰ δώσῃ αὐτῷ μερίδιον, περὶ τὰ 400 δολ-
λάρια, ἀπήντησεν, «οὐδέποτε θέλω λάβει αὐδὲ ἐν
λεπτόν». Καὶ ἄλλοτε πρὸς ἐπίσημόν τινα πολιτικόν,
ἀπαιτοῦντα παρ' αὐτοῦ, ὑποψηφίου ὄντος διὰ τὴν
Προεδρείαν, *ρουσφέτια* ὡς ὄρον συνδρομῆς, ἀπήν-
τησε: «Κύριε, προτιμῶ τὴν τιμιότητα καὶ αὐτῆς
τῆς προεδρείας». Ἡ διαγωγή τοῦ ὅθεν κατέστη
διδασκαλία, διδάσκουσα τοὺς περὶ αὐτόν, ὅτι ἡ
τιμιότης εἶναι στοιχεῖον ἀναπόσπαστον πρὸς ἐπι-
τυχίαν παντὸς σταδίου.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, οἱ κάτοικοι τοῦ δια-
μερισματος ἐν ᾧ ἔζη ὁ Ἀβραὰμ, ἠπειλοῦντο ὑπὸ
τῶν ἀγρίων Ἰνδιῶν, καὶ οἱ πολῖται δρᾷξαντες τὰ
ὅπλα καὶ σχηματίσαντες λόχον ἐθνοφυλακῆς, πα-
ρεσκευάζοντο νὰ προσβάλωσιν αὐτούς. Τοῦ λόχου
τούτου λοχαγὸς ἐξελέχθη παμφήρσι ὁ τίμιος Ἀβελ,
καταστάς τοσοῦτον δημοτικὸς, ὥστε μετὰ τὴν
διάλυσιν τοῦ λόχου, ἀνεδείχθη καὶ ὑποψήφιος βου-
λευτῆς. Ἀπέτυχε μὲν κατὰ τὴν περιστάσιν ταύ-
την, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον, περὶ τὸ 24ον ἔτος τῆς ἡ-
λικίας του, ἐξελέχθη βουλευτῆς, διακριθεὶς ἐν τῷ
Κοινοβουλίῳ διὰ τὸ θάρρος, τὴν εὐγλωττίαν καὶ
τὰς ποικίλας περὶ τὰ πολιτικὰ καὶ κοινωνικὰ
ζητήματα γνώσεις αὐτοῦ.

Τὸ ἐπάγγελμα τοῦ ὑπελλήλου καὶ τὸ ἀξίωμα
τοῦ λοχαγοῦ διεδέχθη τὸ τοῦ γεωμέτρου, ὅπερ
ἠκολούθησεν ὡς τὸ καταλλήλοτερον μέσον δι' οὗ
καὶ τὰς ἀνάγκας αὐτοῦ ἠδύνατο νὰ οἰκονομῇ καὶ
τὰ νομικὰ νὰ σπουδᾷσῃ. Τοσοῦτος δὲ ἦτον ὁ ζή-
λος του, ὥστε διήνυσέ ποτε τεσσαράκοντα μι-
λίων δρόμον, ὅπως δανεισθῇ τὰ συγγράμματα τοῦ
Blackstone ἄτινα ἐφεροῦντο ἐξ ὄντων δ' ἐξ ἑαυ-
τοῦ ἐπιστροφῆς του ἐπὶ τῶν ὄμων.

Ὁ Λίγκολν ὡς νομικὸς οὐδέποτε συνηγορεῖ
ὑπερ τῆς ἀδικίας, οὐδὲ ἐπὶ ἀδρᾷ πληρωμῆς, ἐνῶ
μετὰ τῆς ἐπιτομῆς τοὺς ἀδικουμένους πτω-
χαῖς δωρεάν. Ὡς πολιτικὸς οὐδέποτε ἐπ' οὐδέ-
μιᾷ ὀφείλειᾳ ὑπεστήριξε τὰς ἀγνώσεις τῶν δουλο-
κρατικῶν, καθότι ἐθεώρει τὴν δουλείαν ἀεγκλημά
κατὰ τῆς ἀνθρωπότητος καὶ ἀμάρτημα κατὰ τοῦ
Θεοῦ. Ὅπερ ἐπὶ πέλους διήγειρε τὴν ἀγάπην καὶ
τὴν ἐμπιστοσύνην τῆς πατρίδος του κατὰ τοσοῦ-
τον, ὥστε ἐθεώρησεν αὐτὸν τὸν καταλλήλοτερον ἵνα
ἀώσῃ τὸ σκᾶφος τῆς πολιτείας ἀπὸ τοῦ ἀπειλοῦντος
αὐτὸ κινδύνου, διὸ καὶ τὴν 4ην Μαρτίου ὁ ποτὲ «ἀ-
ποικὸς παις», ὁ «δοκασχίστης», ὁ «λεμβούχος»,

ὁ «ἐμπορικὸς ὑπάλληλος», ὁ «λοχαγὸς τῆς ἐθνο-
φυλακῆς», ὁ «γεωμέτρης», ὁ «συνήγορος», ὁ
«βουλευτῆς» ἐν τῷ 51ῳ ἔτει τῆς ἡλικίας του, ἐ-
κάθισεν ἐπὶ τῆς ἐδρας τοῦ Προέδρου τῶν Ἡν.
Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, ἀνώτατος ἀρχὴν ἑνὸς
τῶν μάλλον ἀνεπτυγμένων ἔθνων, καὶ ὁ βαλκωνὸς
καὶ ἀγαπήτος 50,000,000 συμπολιτῶν.

Ὁ ἀποικὸς παις ἰστατο ἤδη ἐπὶ κεφαλῆς τῆς
μεγάλῃς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας, ἐν τῇ μάλ-
λον κρίσιμῳ περιστάσει τῆς Συμπολιτείας. Ἡ
μεγίστη διαφορά τῆς ἐκ δοκῶν καλύψεως, ἐν ἣ διέ-
τριψε τὰ ἔτη τῆς παιδικῆς ἡλικίας, πρὸς τὸ μέ-
γαρον τοῦ Προέδρου, ἐν ᾧ ἡ ψήφος τοῦ ἔθνους ἀνύ-
ψωσεν αὐτὸν, μαρτυρεῖ ὅτι καὶ ὁ πτωχὸς καὶ ὁ
ἐξ ἀσήμου οἰκογενείας καταγόμενος, καὶ ὁ διδα-
σκάλων καὶ βιβλίων στερούμενος, δύναται διὰ
τῆς δραστηριότητος, τιμιότητος καὶ εὐσεβείας νὰ
φθάσῃ εἰς τὸ ἀνώτατον σημεῖον, ἐξ οὗ οὐχὶ μό-
νον τὴν πατρίδα νὰ ὑπερασπίσῃ, ἀλλὰ καὶ τὸν
κόσμον νὰ εὐεργετήσῃ. Πολλοὶ ἐξ ἐκείνων, οἵτι-
νες, καλοῦνται εὐεργεταί τῆς ἀνθρωπότητος ἀνή-
κουσιν εἰς πτωχὰς ἀλλ' ἐνθίμους οἰκογενείας. Ἡ
Γαλλία ἐσώθη ἐξ ἀπελευθερωτικῆς πολιτορίας διὰ
τῶν ἐνεργειῶν μιᾶς παμνήδου ὁ πτωχὸς υἱὸς
τοῦ ὑφαντοῦ, ἐξήνευ ὁ περιβόητος Δρ. Ηὐγενε
ὁ ῥακενδύτης Σαυστάς, ἐξήνευ ὁ βαθυβυλιώσιος
ποιητῆς Ἰωάννης Λάβεν ὁ ταπεινὸς Κιβακότος, ἐ-
ξήνευ ὁ διακεκομμένος Μάλκερ ὁ ὑφαντῆς Λί-
βιγκστον, ἐξήνευ ὁ τολμαρὸς καὶ ἐνδοξὸς ἀπελευ-
θερωτῆς τῶν ἀφρικῶν κτλ. ἐκ τῶν Ἡν. Πολιτειῶν
τῆς Ἀμερικῆς ἐφαρμόσθη τὴν ἐκείνων ὑπαρξὴν τῆ
ικανότητι Γεωργίου Παλάδου, οἵτινες ἐν ταῖς μάλλον
κρίσιμῳ περιστάσει διακοσμήσαν, ὑπὸ ἀδοκασχί-
στον Παιδίον ὡς Προέδρου, καὶ «Παύλου Παι-
δὸς» ὡς Ἀντιπροέδρου, ἐνῶ «Λεμβούχος Παις»
διηύθυνε τὰ οἰκονομικὰ τῆς Συμπολιτείας, καθ' ἃν
χρόνον αἱ ἡμερησφαί ἀπέμεινε τῆς κυβερνήσεως ὑ-
περέβαινον τὰ 2,000,000 δολάρια.

Ὅτι δὲ ἡ ἐκλογή αὐτῆ ἦν ἐπιπεπυμένη, κατα-
φαίνεται ἐκ τούτου ὅτι μετὰ τετραετίαν καὶ πάλ-
ιν ὁ λαὸς ἐξελέξατο αὐτὸν πρόεδρον τῆς Συμπο-
λιτείας. Τὸ πρὸς τούτοις συνετέλεσαν πρὸ πάντων
στοιχεῖον ἦν ἡ εὐσεβεία του. Ὅτε ἀνεχώρει τῆς
πόλεως ἐν τῇ διαίτησιν ἵνα ἀναλάβῃ τὰ καθήκοντα
τοῦ Προέδρου ἐν Ουάσινγκτον, πλῆθος πολὺ πε-
ρικύκλωσε τὸν ἀειπαύρομον σταθμὸν, αὐτὸς δὲ
ιστάμενος ἐπὶ τῶν βαθυβυλίων τῆς ἀμάξας ἀπεχαί-
ρέτα αὐτοῦς ζητῶν ὅπως δέωνται ὑπερ αὐτοῦ εἰς
τὸν Θεόν, καθόσον ἠσθάνετο ὅτι τὰ καθήκοντα
ὑπερέβαινον τὴν τε φυσικὴν καὶ διανοητικὴν αὐτοῦ
ἰσχύιν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου ἤγει-
ρετο περὶ τὴν 4ην πρωϊνὴν ὥραν, ἐμελέτα τὰς
Ἀγ. Γραφὰς καὶ προσήνευε ἐπὶ μίαν ὥραν, εἴτα
ἐξήρχετο εἰς ἐκτέλεσιν τῶν καθήκοντων αὐτοῦ.
Ἦτο ταπεινὸφρων· τὸ ἀξίωμα τοῦ Προέδρου
ἐτήρησεν ἀλλὰ δὲν διέσφαιρε τὸν ἄνδρα, οὐδὲ ποτέ

ἐλησμόνησε τὰς ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ δοκιμασίας
αὐτοῦ, οὐδὲ ἠσχύνετο διὰ τὴν πτωχείαν ἢ τὴν κα-
ταγωγὴν τῶν γονέων του. Ἐπεσκέπτετο τὸ στρα-
τόπεδον, παρεγόρευε τοὺς τεθλιμένους, ἐνίσχυε τοὺς
πάσχοντας ἐν τοῖς νοσοκομείοις καὶ ἐνεθάρρυνε
τοὺς ἀδυνάτους ἐν τῷ πεδίῳ τῆς μάχης, κατὰ δὲ
τὴν ἄλωσιν τοῦ Richmond, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ ὡς
ιδιότητος ἀνευ πομπῆς ἠπαρατάξασθαι πρὸς παραμυθίαν
τῶν πασχόντων. Ἡ κατοικία του ἦτο πάντοτε ἀπηλ-
λαγμένη κλητήρων καὶ στρατιωτῶν, εἰς ἣν ἐκα-
στός πολιτῆς ἠδύνατο νὰ εἰσελθῃ, πάντοτε δὲ
ἠγόραζε μόνος τὰς ἐφημερίδας ἀπὸ τῶν παιδῶν.
Ἦτο τίμιος καὶ ἐσέβετο τὰ δικαιώματα τοῦ πλη-
σίον αὐτοῦ. Σεβόμενος τὸν Θεόν, ἐσέβετο καὶ
τοὺς γονεῖς του καὶ τοὺς νόμους καὶ τὰς ἀρχὰς
τοῦ τόπου· ἦτο δραστήριος καὶ ἐργατῆς. Ὅτε
προσῆλθον οἱ πολιτικοὶ αὐτοῦ φίλοι, ἵνα συγχα-
ρῶσιν αὐτῷ ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ του ὡς Προέδρου, εἶπεν
αὐτοῖς: «Παρακαλῶ, κύριοι, νὰ δεχθῆτε καθαρὸν καὶ
ἀγνὸν ὕδωρ, καθὲρ ταῦτά καὶ μόνου τοῦ ποταμοῦ
ποιοῦμαι χρῆσιν». Ἦτο γενναῖος, οὐδέποτε ἐφα-
βεῖτο οὐδὲ ἠσθάνετο νὰ λέγῃ ἢ νὰ πράττῃ τι, μὴ
ἀντιβαῖνον εἰς τὴν συνείδησιν του. Ἦτο τέλος μέ-
γας ὡς ἦτο καὶ ἀγαθὸς ἄνθρωπος.

Τὴν ἄλωσιν τοῦ Richmond τὴν 3ην ἀπριλίου
1865, διεδέχθη ἡ παραδοσις τοῦ γενναίου στρα-
τηγοῦ τῶν ἀμερικανικῶν Αἴν, τὴν 9ην τοῦ αὐτοῦ
μήνου. Ἀλλ' ἡ χαρὰ ἦτο ἐπλήρου τὴν καρδίαν
παντὸς πολιτοῦ, διὸτι ἐπαύσατο αἱ ἀλλοτρίοι καὶ
καὶ τὸ ἔθνος ἐσώθη ἀπὸ τῆς καταπονήσεως τῆς
δουλείας, ἡμαυρώθη ἀπὸ βαθύως σκότους, ὅτε τῇ
14ῃ Ἀπριλίου περὶ τὴν 11 ὥραν τῆς ἑσπέρας, ὁ
Πρόεδρος ἐπυροβολήθη εἰς τὸ θέατρον καὶ ἐξέπνευσε
τὴν ἐπιούσαν περὶ τὴν 7 π. μ. ὥραν. Οὗτω λοι-
πὸν συγγρόνωσ τῇ λήξει τοῦ πολέμου, ἀπεβίωσεν
ὁ Ἀβραὰμ Λίγκολν ἐν τῷ 56ῳ τῆς ἡλικίας του
ἔτει.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΤΗΣ ΒΡΑΣΙΛΙΑΣ. — ΕΚΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ ΑΥΤΟΥ. — ΠΑΝΘΙΣΜΟΣ. — ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ. — ΝΑΥΤΙΚΗ ΑΣΦΑΛΕΙΑ.

Ὁ Δὸν Πέτρος Β', αὐτοκράτωρ τῆς Βρασιλίας
ἀφικνέεται μετὰ τινος ἡμέρας εἰς Ἀθήνας μετὰ
μακρὰν περιόδου ἐν τῇ ἧ καὶ παλαιῷ κό-
σμῳ. Βαθῶς ἐρευνήθη τὸν ἀρχαίων καὶ νεωτέ-
ρων, ἔθνων, ὁ σοφὸς αὐτοκράτωρ θὰ ἴδῃ ἐν τῇ ἡ-
μετέρα πόλει τί ἡ ἀρχαιότης κατώρθωσε καὶ τί
τὰ νεώτερα ἔθνη ἐπιτελοῦσιν διὰ τῆς ἐλευθερίας
προικιζόμενα. Ἡ Ἀθηναίς ὑποδέχεται ὅθεν αὐ-
τὸν ἐκ μέρους τῆς ἐλληνικῆς νεότητος εἰς τὰ μνη-
μεία τῆς ἀρχαιότητος, εἰς τὰ νεώτερα ἐκπαιδευ-

μετεχειρίσθησαν αυτούς εν Γαλλία επί Καρόλου του πέμπτου.

Αντί δε ύάλων μετεχειρίζοντο κέρατα βοών. Η πρώτη διαταγή του φωτισμού των πόλεων έγένετο υπό Καρόλου του έβδομου. Έκαστος πολίτης όφειλε μετά την έννάτην έσπερινήν ώραν να έξαρτά εις την οικίαν του φανόν περιέχοντα λύχνον άνημμόνιον· άλλή δαπάνη άντεστάθη εις την έκπλήρωσιν των διαταγών. Επί Φραγκίσκου του πρώτου άνενεώθη πάλιν η διαταγή αυτή· έτι δε διωργάνισθη και νυκτοφυλακή της πόλεως. Οί φανοί της πόλεως έν τοις όδοις διωργάνισθησαν μόλις προς τό τέλος του 15' αιώνος.

Επί Λουδοβίκου του ΙΔ' συνέστη έν Γαλλία εταιρία φανοφόρων, όστινες ύπεχρεώθητο να συνοδεύωσιν εις τας όδους τους βραδύνοντας πολίτας.

Έν έτει 1657, ο Λα-Ρεϋνή αστυνόμος των Παρισίων, είσήγαγε δημοσίαν τον φωτισμόν εις όλας τας όδους και εις όλας τας πλατείας της πόλεως, έτέθησαν φανοί δαπάνη των πολιτών.

Κατά δε τό έτος 1750 έφευρέθη ο άντανакλαστικός καθρέπτης, ον έθετον όπισθεν του λύχνου προς φωταγωγήσιν των όδών και των πλατειών.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ ΔΙΑ ΤΟΥ ΕΛΑΙΟΥ

Τελειοποίησις του δι' έλαιου φωτισμού κατά τους νεώτερον χρόνους.—Ο φωτισμός διά των παχέων ύγρων σωμάτων διά μέσου του λύχνου, δεν έκαμε την έλαχίστην πρόοδον άπ' άρχης των καινώνων μέχρι τέλους του παρελθόντος αιώνος.

Αλλά νέα τις διάταξις των περι τον λύχνον, ήτοι η μεγίστη συρραή του άερος περι την φλόγα διά της έστίας της ύάλου προύκάλεσε την τελείαν του έλαιου καύσιν και την ζωηρότερην λάμψιν της φλογός. Η αξιομνημόνευτος αυτή ανακάλυψις έφερε σχεδόν πάσαν την περι φωτισμού διά των λύχνων τελειοποίησιν.

Τό κοινικέτον, ήτοι ο λύχνος ο έχων τό ράμφος ύπερ τό έλαιοδοχείον, ύπήρξε τό πρώτον προς φωτισμόν σκεύος, άπερ έλαβε την εφαρμογήν των ύάλινων καπνοδόχων και των κυκλικών θρυαλλίδων των επιγραφείσων υπό του 'Αργάνδου.

Ανακάλυξις του μηχανικού λύχνου Καρκέλου. Τό κοινικέτον και άλλα τινά όμοια σκεύη, εις τα όποια τό έλαιοδοχείον έκαιτο ύπερ την έπιφάνειαν του ράμφους, ενθα τελείται η καύσις, είχαν τό έλάττημα του όπτειν την σκιάν την προκύπτουσαν έν του έλαιοδοχείου του πλαγίως κειμένου. Έκ άρχη δε του παρόντος αιώνος έγέναντο διαφοραί άποπειραι προς έξάλειψιν ταύτης της έλλείψεως. Τό πρώτο έπιπέδον άτελώς πως, ότε ο ώρολογιοποιός Καρκέλος άνεκάλυψε (1800) τον ρυθμιζόμενον αυτό θανμάσιον λύχνον.

Προς άποφυγήν παντός άποσκιασμού και προς φωτισμόν κυκλόν όλων των μερών του σωμάτιου

και ένταυτώ προς συνεχή ποτισμόν δι' έλαιου της θρυαλλίδος, έν η γίνεται η καύσις, ο Καρκέλος έθεσε τό έλαιοδοχείον εις τό κατώτερον μέρος του λύχνου και προσέκαλεσε την άνάβασιν του έλαιου μέχρι της θρυαλλίδος διά τινος μηχανισμού ώρολογίου κινουόντος μικράν συμπιεστικήν άντλιάν, αναβιβάζουσαν τό έλαιον εις κάθετον σωλήνα και φέρων αυτό μέχρι της θρυαλλίδος. Διά κλειδός ένενείνεται τό έλαττήριον της κινήσεως του ώρολογιου μηχανισμού.

Ο λύχνος του Καρκέλου είναι ο τελειότερος των μηχανικών λύχνων των κατασκευασθέντων μέχρι τουδε, είναι έν μεγάλη χρήσει έτι και νύν μικράς μόνον τελειοποιήσεως λαβών· ο Καρκέλος απέθανε κατά τό έτος 1812, χωρίς να ώφελήθη εκ της αξιολόγου ταύτης ανακαλύψεως.

Λύχνος διά ρυθμιστήρος.—Ο διά ρυθμιστήρος λύχνος έπενοήθη έν έτει 1836 υπό μηχανικού τινος Γάλλου Φραγκότου. Ο λύχνος ούτος είναι οικονομικώτερος του λύχνου του Καρκέλου, αλλά πολύ ύποδεέστερος εκείνου κατά τον μηχανισμόν. Εις τον λύχνον τουτον κατασταθέντα νύν εις κοινήν χρήσιν διά την μετρίαν του τιμήν, η διά του ώρολογιου μηχανισμού κινήσις του λύχνου του Καρκέλου άντικατεστάθη υπό άπλου έλικοειδούς έλαττηρίου έντεινομένου διά κλειδός· είναι δε έμβολον προσκεκαλλημένο εις τό άνωτερον μέρος του έλικοειδούς έλαττηρίου· διά της χαλαρώσεως του έλαττηρίου τουτου τό έμβολον θλίβει τό έλαιον και τό αναγκάζει να ύψωθι έντός του κάθετου σωλήνος του βεθυλισμένου εις τό έλαιοδοχείον και τελευτώντος εις τό ράμφος, έν ο γίνεται η καύσις.

Τό όνομα λύχνος διά ρυθμιστήρος άπαράθη εις τό έργαλειον τουτου, διότι ύπάρχει έντός του σωλήνος της άνυψώσεως του έλαιου μετάλλινον στέλεχος ακολουθούν τας κινήσεις του έμβολου, και άπερ κατά τό ύψος αυτου έντός του σωλήνος της άνυψώσεως, χρησιμεύει εις τό να χωρηθι την αυτην πάντοτε ποσότητα του έλαιου εις τό ράμφος.

Τό στέλεχος τουτου χρησιμεύει εις τό να κανονίζη και να καθιστά όμοειδή την κίνησιν της άνυψώσεως του έλαιου καθ' όλην την διάρκειαν της χαλαρώσεως του έλαττηρίου, του όποιου η κινήσις δεν είναι όμοειδής, διότι έλαττούται η έντασις αυτου, ως όλων των έλαττηρίων καθ' όσον πλησιάζει εις τό τέμα του. Τό μετάλλινον στέλεχος η ο ρυθμιστήρ είναι στερεωμένος εις τό έμβολον και έπομένως ακολουθει αυτό καθ' όλας τας κινήσεις του. Έν αρχη της χαλαρώσεως του έλαττηρίου, τό στέλεχος τουτου πληραί σχεδόν όλην την έσωτερικήν χωρητικότητα του άνυψώντος τό έλαιον σωλήνος και έπομένως άντιτάττει εις την διάβασιν του ύγρου περισσομένην του όποιου τό άποτέλεσμα είναι η έλάττωσις του φεραμένου έλαιου εις τό ράμφος. Αλλά καθ' όσον τό έμβολον

λον καταβαίνει, τό στέλεχος τουτου, άπερ καταβαίνει βετ' αυτου, άφίνει εις την διάβασιν του έλαιου διάστημα, άποβαίνον βαθμηδόν μεγαλιότερον και έπιτρέπει την άφίξιν της επί μάλλον αυξανούσης ποσότητος του έλαιου. Ούτως η προβαίνουσα κατάβασις του έμβολου τουτου έντός του σωλήνος της άνυψώσεως, του όποιου κατ' άρχας κατείχε σχεδόν όλην την χωρητικότητα, έχει ως άποτέλεσμα τό ν' άντισταθιζι την έξασθένεισιν, την όποιαν ύφιστάται η δύναμις του κινουόντος έλαττηρίου, καθ' όσον καταβαίνει· διότι η κατάβασις του στέλεχους αυξάνει τον όγκον του άγωγού, του μεταδιδόντος τό έλαιον. Τό μετάλλινον τουτου στέλεχος φέρει λοιπόν δικαίως τό όνομα ρυθμιστήρ η επανόρθωτης.

(Ακολουθει).

Φίλη Έλένη.

Ζητείς έπιμόνως να σοι άνακοινώσω τας έντυπώσεις, ας η έπιστολή σου μοι διήγειρε και με έλέγχεις ότι ούδαμώς συμμερίζομαι τας περι γυναικός ιδέας σου· αλήθως βλέπω ότι άφ' ότου άπλήθεος μακρόν της φίλης Πατρίδος μας, άφ' ότου κατά την έκφρασιν του πρώτου—απολλών άνθρώπων άστέα είδες κατ' νόον έγγωνας—βλέπω, φίλη μου, ότι αί νεώτεροι περι της έλευθερίας της γυναικός θεωρίαί ήρχισαν να έξασκώσι σπουδαίαν έπίρροήν επί των σκέψεών σου. Γνωρίζεις δε καλάς ότι τό κατ' ιδέαν της Bas bleue, άπερ διά τούσούτων ζωηρών χρωμάτων προσπαθείς να μοι παραστήσης, δεν φαίνεται και εις έμε τό ύψιστον της γυναικειάς άρετής σημείον· μάλιστά διά τας έλληνίδας· άλλ' έπειδή θέλεις να σοι είπω και την έμην γνώμην, άκουσον· τί φρονώ.

Αγαπώ τας κάλλιτορικάς σπουδάς, τας εύγενεϊς πτερυγίσεις της φαντασίας προς την πηγήν της αρμονίας και του κάλλους· σεβασμός δε και συγκίνησις με καταλαμβάνει όσάκις ατενίζω προς την άπειραν πληθύν, προς την ποικιλίαν των οργανικών σχημάτων, άτινα μιστηριώδης τις και άόρατος σύνδεσμος ανασπαστικώς προς άλλα συνέχων, άποτελει την κλίμακα των όντων έν η η ζωή έδιδουται έν άπαντι τω μεγαλειω και τη άκατασχέτω αυτης δυνάμει. Η σπουδή της φυσικής ιστορίας καθ' έν γενει των φυσικών έπιστημών, άφαιρούσα άπό της ψυχής τον έπισκιαζοντα αυτην πέπλον, τη διανοιγει τό μέγα βιβλίον της φύσεως, ούτινος έκάστη λέξις, έκασον στοιχείον είναι θαύμα άποκαλύπτον την σοφίαν του Παντοδυναμου Πνεύματος άφ' ου άπορρέουν οί νόμοι οί διεποντες την άψυχον και άμωρρον ύλην! Ω ναί! αί τοιαύται σπουδαί άπονούσι την νόον υπεράνω των ήντων μετρολογικών των προλήσεων η δε φύσις εύαφής ης κατ' όσον γυναικός δι' αυτων εξαγνισομένη αποβάλλει τας πο-

ταπάς και χυδαίας της φιλαρσεκειας έπιθυμίας και έν τη άγνότητι αυτης αισθάνεται ότι ο ούρανός ημών πατήρ θέσας τον άνθρωπον επί της γης έπλασεν αυτον άγγελον· δυνάμενον άπό της ύλης να φέρη την πτησίη του προς τας χώρας του φωτός και των πνευμάτων! Πώς σοι είναι λοιπόν δυνατόν να υποθέσης ότι είμαι τυφλή, ότι είμαι άναίσθητος και δεν φλέγομαι υπό του προς την σπουδήν έρωτος; Πώς είναι δυνατόν να υποθέσης ότι δύναμαι να συμμερισθώ τας ιδέας της όπισθοδρομικής της έθελουκάκου εκείνης Σχολής, ήτις θεωρεί την γυναικα διανοητικώς κατώτεραν του άνδρός; Όχι· βεβαίως, φίλη μου, ούδέποτε... άκαταμάχητος της σύναίσεσιν ένδόμυχος τις φωνή διεγειρομένη έν έμοι, μοι λέγει ότι η γνώσις της αλήθειας είναι έπίσης πρόσφιλής, έπίσης προσιτή εις την ψυχην της γυναικός, όπως και εις την ψυχην του άνδρος. Αλλά μήπως έπειδή αυτη ούδαμώς μειονεχτεί του άνδρος, μήπως έπεταί εκ τούτου ότι έχει και τα αυτα με τον άνδρα καθήκοντα; Είπέ μοι, τί θέλει γίνει άν η γυνή, τας κλίσεις αυτης φιλικούτως ακολουθούσα άδιαφορήσῃ προς τον οίκον και άπερωθή εις την έπιστήμην η εις την τέχνην; Τί θέλει γίνει τότε η κοινωνία άνδρου της δικταυδαγωγούσης αυτην καρδίας; Τί θέλει γίνει η Πατρίς στερομένη εκείνης ήτις μόνη δύναται να διαπλάττη έμψυχα κάλλιτεχνήματα, είκόννας ζωάσας, κοινώφελων και έναρτέων πολιτών;

Μήπως η επί του κόσμου φιλοσοφίως έπαγρυπνούσα Ηρόνοια· δεν έπρόβλεψε αυτην, ύπερ παν άλλω, διά του αισθηήματος της άτάπαρήςσεως και της άφοσιώσεως; διατί λοιπόν χάριν της ευγένους ταύτης έντολής να μη επιβάλη σιγήν εις πάντα πόθον δυνάμενον να διασπαση τα αισθηήματα της και έλαττώσῃ τον προς τό καθήκον αυτης ζήλον; Τότε και η έλαχίστη οικιακή ένασχολήσις και η έλαχίστη φροντίς η άφορώσα τό μικρόν αυτης βιωτήσιον, άντι να φαίνηται αυτη σμικρά και ευτέλης συγκρινόμενή προς τας άσχολίας του έπιστημονικού βίου, άπεναντίας θα φαίνηται αυτη μεγάλη και όψηλή.

Και ταυτα λέγουσα, μή νομίζης ότι έννοώ ότι ευπαίδευτος γυνή δεν είναι όκαλή οικόδεσποινα, άπεναντίας δυναται να ήνη ο τύπος της οικόδεσποινης εάν, συναισθανομένη τό μέγεθος της έντολής τις, τρέψη όλας αυτης τας γνώσεις, όλην αυτης την καλαισθηήσιν, τό όπερ έπέκτασιν της μιάς και μόνης αυτης έπιστημής, και έργάτις μετρίοφρων και άκάματος άφοσιωθή, όπως συντελεση, τό κατ' αυτην, εις την ευδαιμονίαν της φίλης Πατρίδος της διαπλάττουσα τον οίκον, τό άπαράιτητον στοιχείον την μάχην βάσιν, πάσης άλλως πεπολιτισμένης κοινωνίας!

Διατί λοιπόν ζενός ήλω, θέλεις να δαπάνωμεθα εις τας περι έλευθερίας της γυναικός θεωρίας,

ὅταν ἄλλαι ἀνάγκαι καλοῦσι τὴν ἑλληνίδα εἰς καθήκοντα πολὺ σπουδαιότερα; Διατί ζητεῖς νὰ ἐπιφθαλιμῶμεν εἰς τὰ προνόμια, ἅτινα αἱ γυναῖκες τῶν γηραιῶν ἔθνῶν τῆς Δύσεως διαμφισβητοῦσι πρὸς τὸν ἄνδρα, ἀφοῦ ῥέει εἰς τὰς φλέβας μας τὸ αἷμα ἐκείνων οἵτινες ἀνέθρεψαν τοὺς ἥρωας δ' οὓς ἡ πατρίς μας σεμνύνεται σήμερον;

Ναι, φίλπε μου, εἴμεθα ἑλληνίδες· ἡ δὲ Πατρίς ἡμῶν εὐρίσκειται εἰς ἐναγώνιον πάλην· ἰδὲ, ὅποσα βλέμματα σκαμπτικά, ὅποσα βλέμματα λαθραία, ἀπλήστως ἐποφθαλιμῶσιν ἐπ' αὐτῆς! Ὁ δρίζων πέριξ ἡμῶν εἶναι σκοτεινὸς καὶ τεθολωμένος, θύελλα μανιώδης μᾶς ἐπαπειλεῖ πανταχόθεν, ἀλλ' εἶθε διὰ μέσου τῆς οὐμίχλης καὶ τοῦ καπνοῦ ν' ἀναφανῇ ποτε ἡ ἑλληνὶς κατέχουσα μεταξὺ τῶν γυναικῶν τῆς Εὐρώπης θέσιν ἐπίζηλον καὶ περιφανῆ.

Ἰδοῦ, φίλη μου, ποῖα νομίζω ὅτι πρέπει νὰ ἦναι ἡ εὐχὴ πάσης ἑλληνίδος, ἰδοῦ τί εἰς ἀπάντησιν τῶν ὅσα μοι γράφεις σοὶ ἀντιτάσσω, ἀλλ' ἂν καὶ δὲν γνωρίζω ἂν ἠδυνήθην νὰ μεταβάλω κατὰ τι τὰ φρονήματά σου, πρέπει νὰ σὲ ἀφήσω ἐνταῦθα καὶ ἴσως προϊόντος τοῦ χρόνου, γενόμεναι ἐμβριθέστεραι, λάβομεν ἀφορμὴν νὰ ἐπανέλθωμεν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

Σὲ ἀποχαιρετῶ λοιπὸν ἐπὶ τοῦ παρόντος, διότι εἶναι ἡ ὥρα καθ' ἣν μεταβαίνω μετὰ τῶν οἰκείων μου εἰς τὸ Φάληρον χάριν τῶν λουτρῶν ἐκεῖ δὲ ἡ γλυκεῖα αὔρα τοῦ Ἀλιπέδου ἴσως μαντεύσει τοὺς ἐνδομύχους πόθους μου, τὰς μυστικὰς εὐχὰς ἃς ὁ ἀσθενὴς κάλαμός μου ἀδυνατεῖ νὰ σοὶ ἐκφράσῃ καὶ ὑπεράνω τοῦ πελάγους ὅπερ μᾶς διαχωρίζει, φέρουσα ἐν ἀκαρεῖ τὴν ἐλαφρῶν αὐτῆς πτῆσιν, σταματήσῃ αἰφνης εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Μασσαλίας καὶ ἐκεῖ ἐνῶ σὺ εἰς τὸν ὠραῖον περίπατον τοῦ Prado ἢ τῆς Corniche εὐρισκομένη ἐπαναπαύεις τὸ βλέμμα σου ἐπὶ τοῦ γλαυκοῦ πόντου, ἀφιερωμένη εἰς τὰς περὶ ἀναξαρτησίας τῆς γυναικὸς θεωρίας σου, ἴσως ἔλθῃ πλησίον σου καὶ θωπέουσα ἡμέρα τὴν παρεῖάν σου διὰ τῶν ἐλαφρῶν αὐτῆς πτερυγῶν σοὶ ψιθυρίσει εἰς τὸ οὖς ἐν τῇ μελωδικῇ αὐτῆς γλώσσῃ—«Φίλη, ἐγὼ θυμῶς ὅτι εἶσαι ἑλληνίς»·

Ἀθήνησι 30 Αὐγούστου 1876.

Α. Γ. Π.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΒΙΚΗ ΠΑΡΑΘΕΣΙΣ

(Συνέχεια, ὡς ἀριθ. 9).

Ὁ ἀποχωρισμός.

Μείνας μόνος μετὰ τοῦ Βιόρου ὁ Φριτιόφ παρσκευάζεται εἰς ἀναχώρησιν. Ἄς ὑπάγωσι νὰ πο-

λεμήσωσιν, ἂν θέλωσιν, οἱ υἱοὶ τοῦ Βήλη· ὅσω τὸ κατ' αὐτὸν θέλει πετάσει πρὸς τὰ ἱερά τοῦ Βαλδουρ ἄλση, πρὸς τὸ ἱερὸν ἐκεῖνο ἀναχωρητήριον, ὅπερ στοιχίζει δι' αὐτὸν πλεον ἢ ὅλος ὁ κόσμος· ἐνταῦθα εἰς ἐν βλέμμα τῆς Ἰνγεβέργης του θέλει ἀντλήσει τὴν τοῖς θεαῖς μόνον ἐπιφυλαττομένην εὐδαιμονίαν. Οὐδὲν τὸν φοβίζει· οὐδ' αὐτὴ ἡ ἐκδίκησις τῶν ἡγεμόνων. Ἡδὴ φθάνει τὸν κολπίσκον ὅστις τὸν χωρίζει ἀπὸ τῆς φίλης του καὶ ἀσπάζεται τὸ ἱερὸν ἕδαφος. Μόνος πλανώμενος παρὰ τὴν ὄχθην χαράττει ἐπὶ τῆς ἀμμου διὰ τῆς ἀκρας τοῦ ξίφους του τὸ φίλτατον ὄνομα. Ἡ σελήνη τὸν ὀδηγεῖ, ἡ δὲ ἀηδὼν τοῖς εἴσμα ἔρωτος αἰωνίου νομίζει ὅτι τὸ ρεῖθρον ψιθυρίζει τὸ προσφιλὲς ὄνομα Ἰνγεβόργη.—«ὦ χαῖρε, θεῖα νύξ, εἶπεν ὁ Φριτιόφ, μήτηρ τῶν θεῶν ἐν τῷ κόσμῳ τῶν διαλαμπῶν μαργαριτῶν σου, οἵτινες διακοσμοῦσι τὸν νυμφικὸν κρήδεμνόν σου· σὺ, ἥτις ἐπιτρέπεις μοι, ἀποφεύγων τὰ βλέμματα τῶν ἐχθρῶν μου νὰ πλησιάσω τὴν φίλην μου!»

Ἄλλ' ἔφθασεν εἰς τὸν ναόν.—Ἰδοῦ ἡ νέα κόρη ἀγνή ὡς ἡ θεῖα δύναμις, ἐρωτύλη ὡς ἡ Freya.—«ὦ! ἀφες με νὰ ἀσπασθῶ τὸ μέτωπόν σου ἐπιτρέφόν μοι νὰ σὲ θλίψω ἐπὶ τῆς καρδίας μου. Μὴ φοβοῦ· ἰδοῦ ὁ Βιόρου μετὰ τῶν πολεμιστῶν μου εἶναι ἔτοιμοι νὰ μᾶς ὑπερασπισθῶσι καὶ ἐγώ... πῶς θέλω πολεμήσει ὑπὲρ σοῦ! Πῶς εὐχαρίστως ἤθελον εἰσελθεῖ ἐν τῇ Βαλχάλα, ἐὰν ἐγνωρίζον ὅτι ὡς Βαλκῶρ μου θὰ ἦσο σὺ».

(ἀκολουθεῖ).

ΛΥΣΙΣ Η'. ΑΙΝΙΓΜΑΤΟΣ.

I—Ina—Nai.

Ἐλυσαν αὐτὸ ἡ κ. Ἐλένη Δερρέα, Ἄνας. Κ. Σιγαλὸς (Σύρου), Λουίζα Δ. Λασκαράτου (Κερκύρας) καὶ ὁ κ. Σταμέλος (Ξηροχωρίου).

ΑΙΝΙΓΜΑ Θ'.

Ἐκ τοῦ λάρυγγος ἀρχίζω κ' εἰς τὴν γλῶσσαν καταλήγω.
Κ' εἰς τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων τὰ ἀπόκρυφα ἀνοίγω.
Καὶ τρικέφαλος γεννώμαι καὶ τετράπους μεγαλένο.
Καὶ ἂν μοῦ κόψῃς ὅλα ταῦτα τοὺς ἀτάκτους ἐμφυχῶνας.
Ἐκ τῶν κεφαλῶν μου ὁμοῦ ἂν μοῦ κόψῃς δύο μόνον
ἢ ξηρὰ δὲν μὲ χωρεῖ
Καὶ ἀστραπηδὸν ἐκλείπω, καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν χερσαίων
τοῦ λοιποῦ μὲ θεωρεῖ.
Ὡστε ἂν μ' ἀναζητήσῃς, εἰς τὰ ὕδατα μ' εὐρίσκεις,
ὅπου μ' ἔστειλες νὰ ζῶ.
Καὶ μοῦ ἔβαλες κανὼνα ἀμφιβίου· νὰ χορεύω
καὶ τὰ δύο νὰ γελῶ.

ΓΡΙΦΟΣ I.

